

Историята на Фабиен

Моето име е Фабиен Дидие Йене. Произхождам от уважавано семейство в камерунското село Екомбитие и съм учил в столицата Яунде. Баща ми се е оженил за жена от друго, не толкова почитано племе против волята на семейството си и винаги съм бил аутсайдер. Връзката ми със селото беше напълно прекъсната със смъртта на баща ми. Когато приятелката ми Валери, която също принадлежеше към съперническо племе, загина при автомобилна катастрофа, се преместих в Чад. Бях отчаян, защото се страхувах от отмъщението на нейното племе. Искях да остана в Чад, но бързо видях, че страната е по-бедна от Камерун. Стигнах до Мароко през основните маршрути на бежанците от страните на юг от Сахара, от Чад през Нигерия, Нигер, Либия, Алжир. Това беше една одисея, в която достигнах до предела на силите ми.

По пътя през пустинята стигнах до границата на физическите ми сили, но и психологически непрекъснато бях на ръба на отчаянието. Много бежанци са експлоатирани от трафикантите, полицията и банди. Невъобразима корупция на полицейските органи, насилие държавите в Магреб, крещящ расизъм срещу черните африканци, доминираха пътуването ми. Много хора умират по пътя на север.

В продължение на години аз не можех да премина през Мароко, откъдето мнозина правят връзката към Европа.

Днес аз живея във Франция. Омъжих се за францужойка и съм баща на едно дете. Имам разрешение за пребиваване, което подновявам всяка година. Това е и възможност за работа за мен. Работя усилено за правата на мигрантите, написах книга за моята история. Получавам подкрепа от европейските активисти.

Не мога да кажа, че аз не обичам Франция. Много я харесвам, но ми липсва моята страна. Хората, храната, компанията и културата. Мисля, че никога няма да се промени.

